Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 9. októbra 2025*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Policajná a justičná spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 4a ods. 1 – Postup odovzdávania osôb medzi členskými štátmi – Európsky zatykač – Podmienky výkonu – Dôvody pre nepovinné nevykonanie – Povinné vykonanie – Výnimky – Pojem ‚konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia' – Doplňujúci trest policajného dohľadu – Nedodržanie podmienok uložených na základe tohto trestu dohľadu – Rozhodnutie o premene trestu policajného dohľadu na trest odňatia slobody – Trest uložený v neprítomnosti"

Vo veci C-798/23 [Abbottly] [i],

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko) z 21. decembra 2023 a doručený Súdnemu dvoru 21. decembra 2023, ktorý súvisí s konaním o výkone európskeho zatykača vydaného na:

SH,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory F. Biltgen (spravodajca), podpredseda Súdneho dvora T. von Danwitz, vykonávajúci funkciu sudcu prvej komory, sudcovia I. Ziemele, A. Kumin, a S. Gervasoni,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: R. Stefanova-Kamisheva, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. januára 2025,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Minister for Justice, v zastúpení: M. Browne, Chief State Solicitor, A. Burke, A. Joyce a C. McMahon, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci G. Gibbons, SC, a D. Perry, BL,

– SH, v zastúpení: R. Barron, SC, S. O'Mahony, solicitor, a B. Storan, BL,

– rumunská vláda, v zastúpení: M. Chicu a E. Gane, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: H. Leupold a J. Vondung, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: angličtina.

[i] Názov prejednávanej veci je fiktívny. Nezodpovedá skutočnému menu ani názvu žiadneho z účastníkov konania.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 10. apríla 2025,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania týkajúceho sa výkonu európskeho zatykača v Írsku, konkrétne zatykača vydaného na SH na účely výkonu trestu odňatia slobody v Lotyšsku.

Právny rámec

Právo Únie

Rámcové rozhodnutie 2002/584

3 Článok 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, nazvaný „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“, stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [s cieľom, aby bola vyžiadaná osoba zatknutá a odovzdaná iným členským štátom na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s obmedzením osobnej slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [ZEÚ].“

4 Článok 4a tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Rozhodnutia vydané v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila“, znie:

„1. Vykonávajúci súdny orgán môže tiež odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia [ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*], ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v európskom zatykači uvádza, že dotknutá osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom práve členského štátu pôvodu:

a) bola včas:

i) buď osobne predvolaná, a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania,

a

ii) informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania;

alebo

b) vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval;

alebo

c) po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového:

i) výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,

alebo

ii) nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty;

alebo

d) rozhodnutie jej nebolo osobne doručené, ale:

i) rozhodnutie sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového,

a

ii) bude poučená o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ako sa uvádza v príslušnom európskom zatykači.

2. Ak sa európsky zatykač vydáva na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia [ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*] za podmienok uvedených v odseku 1 písm. d) a dotknutej osobe sa nedoručili úradné informácie o tom, že voči nej prebieha trestné konanie, táto osoba môže pri oboznámení sa s obsahom európskeho zatykača žiadať kópiu rozsudku pred tým, ako bude odovzdaná. Vydávajúci orgán bezodkladne po tom, ako bol informovaný o tejto žiadosti, poskytne hľadanej osobe kópiu rozsudku prostredníctvom vykonávajúceho orgánu. Žiadosť dotknutej osoby nespôsobí prieťahy pri postupe odovzdávania alebo pri výkone európskeho zatykača. Rozsudok sa dotknutej osobe poskytuje iba na účely informácie; nepovažuje sa za formálne doručenie rozsudku ani nespôsobuje začatie plynutia žiadnych lehôt na podanie odvolania alebo návrhu na obnovu konania.

3. Keď sa osoba odovzdáva za podmienok uvedených v odseku 1 písm. d) a táto osoba podala návrh na obnovu konania alebo odvolanie, väzba osoby čakajúcej na takúto obnovu konania alebo odvolanie sa až do skončenia konania skúma v súlade s právom členského štátu pôvodu

pravidelne alebo na žiadosť dotknutej osoby. Takéto skúmanie zahŕňa najmä možnosť pozastavenia alebo prerušenia väzby. Obnova konania alebo odvolacie konanie začne bez zbytočného odkladu po odovzdaní.“

5 Článok 27 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaný „Možnosť trestného stíhania za iné trestné činy“, stanovuje:

„1. Každý členský štát môže oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady, že vo svojich vzťahoch s inými členskými štátmi, ktoré urobia rovnaké oznámenie, bol daný [sa predpokladá, že bol daný – *neoficiálny preklad*] súhlas k trestnému stíhaniu, odsúdeniu alebo zadržaniu s cieľom vykonania trestu alebo ochranného opatrenia [trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*] pre trestný čin, ktorý bol spáchaný pred odovzdaním príslušnej osoby, s výnimkou trestného činu, pre ktorý bola táto osoba odovzdaná, ak v osobitnom prípade vykonávajúci súdny orgán neuvedie inak vo svojom rozhodnutí o odovzdaní.

2. S výnimkou prípadov uvedených v odsekoch 1 a 3 odovzdaná osoba sa nemôže trestne stíhať, odsúdiť alebo inak pozbaviť slobody pre iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním ako pre ten, pre ktorý bola odovzdaná.

3. Odsek 2 sa neuplatní v nasledujúcich prípadoch:

a) ak osoba, ktorá mala možnosť opustiť územie členského štátu, do ktorého bola odovzdaná, tak neurobila počas 45 dní od jej prepustenia, alebo sa vrátila na toto územie po tom, ako ho opustila;

b) trestný čin, ktorý nie je sankcionovaný trestom odňatia slobody alebo ochranným opatrením [ochranným opatrením spojeným s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*];

c) trestné stíhanie, ktoré nemá za následok uplatnenie opatrenia obmedzujúceho osobnú slobodu;

d) ak by osoba mohla podliehať trestu alebo opatreniu, ktoré nezahŕňa pozbavenie slobody, najmä finančnému trestu alebo opatreniu, ktoré ho nahrádza, ak trest alebo opatrenie mohlo mať za následok obmedzenie jej osobnej slobody;

e) ak osoba súhlasila s odovzdaním, ak je prípustné, v rovnakom čase ako sa vzdala nároku na ‚*specialty rule*‘ [uplatnenie zásady špeciality – *neoficiálny preklad*], v súlade s článkom 13;

f) ak sa osoba po odovzdaní výslovne zriekla nároku na ‚*specialty rule*‘ [zásadu špeciality – *neoficiálny preklad*] so zreteľom na určené [určité – *neoficiálny preklad*] trestné činy, ktoré predchádzali jej odovzdaniu. Zrieknutie sa urobí pred príslušnými súdnymi orgánmi vydávajúceho členského štátu [členského štátu pôvodu – *neoficiálny preklad*] a zaznamená sa v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi tohto štátu. Zrieknutie sa formuluje tak, aby bolo jasné, že osoba sa súhlasu vzdala dobrovoľne a pri plnom vedomí si následkov. Za týmto účelom osoba má právo na právneho zástupcu;

g) ak vykonávajúci súdny orgán, ktorý osobu odovzdal, dá svoj súhlas v súlade s odsekom 4.

4. Žiadosť o súhlas sa predloží vykonávajúcemu súdnemu orgánu doplnená o informáciu uvedenú v článku 8 ods. 1 a prekladom uvedeným v článku 8 ods. 2 Súhlas sa dá, ak trestný čin, pre ktorý je požadovaný, podlieha odovzdaniu v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. Súhlas sa odmietne z dôvodov uvedených v článku 3 a inak môže sa odmietnuť iba z dôvodov uvedených v článku 4. Rozhodnutie sa prijme najneskôr do 30 dní po prijatí žiadosti.

Pre prípady uvedené v článku 5 vydávajúci členský štát musí poskytnúť záruky, ktoré sú tam uvedené.“

Rámcové rozhodnutie 2009/299

6 Rámcové rozhodnutie 2009/299 zmenilo rámcové rozhodnutie 2002/584, pokiaľ ide konkrétne o osoby, ktorých odovzdanie bolo vyžiadané z dôvodu odsudzujúceho rozsudku vyhláseného na konci konania v neprítomnosti.

7 Článok 1 rámcového rozhodnutia 2009/299, nazvaný „Ciele a rozsah pôsobnosti“, znie:

„1. Cieľom tohto rámcového rozhodnutia je posilniť procesné práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, a zároveň uľahčiť justičnú spoluprácu v trestných veciach, a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi.

2. Týmto rámcovým rozhodnutím sa nemení povinnosť rešpektovať základné práva a všeobecné právne zásady zakotvené v článku 6 zmluvy, vrátane práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, na obhajobu, a všetky povinnosti justičných orgánov v tomto ohľade zostávajú nedotknuté.

3. Rámcové rozhodnutie ustanovuje spoločné pravidlá uznávania a/alebo výkonu justičných rozhodnutí, ktoré boli vydané v jednom členskom štáte (členský štát pôvodu) po konaní, na ktorom dotknutá osoba nebola prítomná, v druhom členskom štáte (vykonávajúci členský štát) v súlade s ustanoveniami článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia [2002/584]…“

Írske právo

8 Článok 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 bol prebratý do írskeho práva prostredníctvom § 45 European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o európskom zatykači z roku 2003). Tento § 45 tohto zákona v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej (ďalej len „zákon o EZ“) stanovuje:

„Osoba nesmie byť podľa tohto zákona odovzdaná, ak sa osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k odsúdeniu alebo k vydaniu opatrenia spojeného s obmedzením osobnej slobody, na ktorého vykonanie bol vydaný európsky zatykač…, pokiaľ… zatykač neobsahuje náležitosti podľa písmena d) bodov 2, 3 a 4 formulára zatykača, ktorý sa nachádza v prílohe k [rámcovému rozhodnutiu 2002/584],… uvedené v tabuľke stanovenej v tomto ustanovení.“

9 Tabuľka stanovená v § 45 zákona o EZ uvádza v štyroch očíslovaných bodoch podmienky podľa článku 4a rámcového rozhodnutia 2002/584, za ktorých môže byť osoba, ktorá bola odsúdená v neprítomnosti, odovzdaná. Írske súdy spresnili, že § 45 zákona o EZ je vykonávacím opatrením práva Únie, ktoré sa má vykladať spôsobom, ktorý je v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím. Z tohto dôvodu, hoci § 45 zákona o EZ odkazuje na „konanie, ktoré viedlo k odsúdeniu alebo

k vydaniu opatrenia spojeného s obmedzením osobnej slobody“, tento výraz sa v írskom práve považuje za výraz „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“, ako je použitý v rámcovom rozhodnutí.

Lotyšské právo

10 Ustanovenie § 45 Krimināllikums (Trestný zákon, ďalej len „lotyšský Trestný zákon“) v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej, nazvané „Trest policajného dohľadu“, stanovovalo:

„1. Trest policajného dohľadu je doplňujúcim trestom, ktorý súd môže uložiť ako povinné opatrenie s cieľom dohliadať na správanie osoby prepustenej z miesta výkonu trestu odňatia slobody a podrobiť ju obmedzeniam stanoveným policajným orgánom. V prípadoch, keď je osoba predčasne podmienečne prepustená, výkon doplňujúceho trestu – trestu policajného dohľadu – sa začína od okamihu, keď sa skončí dohľad nad osobou po predčasnom podmienečnom prepustení.

2. Trest policajného dohľadu sa uloží len vtedy, ak sa v prípadoch stanovených v osobitnej časti tohto zákona uloží trest odňatia slobody na dobu najmenej jedného roka a najviac troch rokov.

3. Súd môže skrátiť trvanie policajného dohľadu alebo ho zrušiť na žiadosť správnej komisie väzenského zariadenia alebo policajného orgánu.

4. Ak odsúdená osoba počas výkonu doplňujúceho trestu spáchala nový trestný čin, súd nahradí nevykonanú dobu doplňujúceho trestu odňatím slobody a určí konečný trest v súlade s ustanoveniami § 51 a § 52 tohto zákona.

5. Ak osoba, ktorej bol rozhodnutím súdu uložený trest policajného dohľadu, poruší ustanovenia tohto opatrenia nekonaním v dobrej viere, súd môže na návrh policajného orgánu nahradiť nevykonanú dobu doplňujúceho trestu trestom odňatia slobody, pričom dva dni policajného dohľadu sa počítajú ako jeden deň odňatia slobody.

6. Porušenia podmienok policajného dohľadu nekonaním v dobrej viere sa osoba dopustí, ak jej bola v priebehu jedného roka dvakrát uložená správna sankcia za takéto porušenie.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

11 V roku 2014 boli SH uložené dva tresty za dva trestné činy, pričom jeden trest uložil Valmieras rajona tiesa (Okresný súd Valmiera, Lotyšsko) a druhý Jēkabpils rajona tiesa (Okresný súd Jēkabpils, Lotyšsko). Dňa 27. októbra 2015 boli tieto tresty zlúčené do súhrnného trestu odňatia slobody na štyri roky a deväť mesiacov spolu s doplňujúcim trestom policajného dohľadu na tri roky, ktorý v súlade s lotyšským trestným právom začína plynúť od okamihu, keď SH vykoná trest odňatia slobody.

12 SH si nesplnil povinnosť dostaviť sa na policajnú stanicu do troch pracovných dní od svojho prepustenia, ktorá mu bola uložená v rámci trestu policajného dohľadu, hoci bol vopred poučený o tom, že v prípade nesplnenia tejto povinnosti mu hrozí uloženie správnej sankcie. V dôsledku toho Zemgales rajona tiesa (Okresný súd Zemgale, Lotyšsko) v dňoch 11. a 27. mája 2020 uznal SH za vinného zo spáchania správneho deliktu a z tohto dôvodu mu uložil povinnosť zaplatiť dve pokuty.

13 Ak sa počas obdobia jedného roka vynesú dva odsudzujúce rozsudky z dôvodu nedodržania podmienok, ktorým podliehal trest policajného dohľadu, lotyšské trestné právo stanovuje možnosť príslušného vnútroštátneho súdu premeniť doplňujúci trest policajného dohľadu na trest odňatia slobody na určitý čas na základe pevného pomeru, a to konkrétne jeden deň odňatia slobody za každé dva dni policajného dohľadu, ktorý zostáva vykonať.

14 V júni 2020 príslušné lotyšské policajné oddelenie podalo na Zemgales rajona tiesa (Okresný súd Zemgale) návrh na premenu zostávajúceho obdobia doplňujúceho trestu policajného dohľadu SH na trest odňatia slobody.

15 Dňa 25. júna 2020 bolo SH neúspešne zaslané súdne predvolanie doporučeným listom na jeho miesto pobytu v Lotyšsku. Tento list bol vrátený 31. júla 2020.

16 Dňa 19. augusta 2020 sa konalo pojednávanie na Zemgales rajona tiesa (Okresný súd Zemgale) v neprítomnosti SH. Tento súd vydal v ten istý deň rozhodnutie (ďalej len „predmetné rozhodnutie“), ktorým nariadil, aby sa nevykonaná doba trestu policajného dohľadu uloženého SH, konkrétne dva roky a dva dni, premenila na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a jedného dňa. Toto rozhodnutie, ktoré bolo zaslané SH, ale bolo vrátené z dôvodu, že nebolo prevzaté, nebolo zo strany SH napadnuté odvolaním.

17 Dňa 26. februára 2021 Zemgales rajona tiesa (Okresný súd Zemgale) vydal európsky zatykač (ďalej len „predmetný európsky zatykač“) na SH na účely výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený 19. augusta 2020.

18 Rozsudkom z 27. júla 2022 High Court (Vyšší súd, Írsko) odmietol vyhovieť žiadosti Minister for Justice and Equality (minister spravodlivosti a rovnosti, Írsko) o odovzdanie SH Lotyšskej republike v nadväznosti na predmetný európsky zatykač na základe ustanovenia, ktorým sa do írskeho práva preberá článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.

19 Keďže Court of Appeal (Odvolací súd, Írsko) zamietol odvolanie, ktoré proti tomuto rozsudku podal minister spravodlivosti a rovnosti, tento minister podal mimoriadne odvolanie na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko).

20 Vnútroštátny súd pripomína, že z článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu, zatiaľ čo odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne.

21 Tento súd sa domnieva, že predmetné rozhodnutie možno považovať za zrušenie odkladu výkonu trestu, ktoré v súlade s judikatúrou Súdneho dvora nepatrí do pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. Súdny dvor totiž v bode 77 rozsudku z 22. decembra 2017, Ardic, (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026), rozhodol, že pojem „rozhodnutie“ v zmysle tohto ustanovenia nezahŕňa rozhodnutie týkajúce sa výkonu alebo uplatnenia skôr uloženého trestu odňatia slobody, akým je zrušenie podmienečného odkladu výkonu, s výnimkou prípadu, keď má toto rozhodnutie za cieľ alebo za následok zmenu buď povahy, alebo dĺžky tohto trestu a keď orgán, ktorý rozhodnutie vydal, disponoval v tejto súvislosti voľnou úvahou.

22 Uvedený súd pritom poukazuje na to, že v tomto prípade obdobie policajného dohľadu začalo plynúť od okamihu, keď SH vykonal trest odňatia slobody. Nebolo prijaté nijaké nové rozhodnutie, ktorým by sa menila povaha a dĺžka skôr uloženého trestu odňatia slobody, keďže

v prípade porušenia podmienok policajného dohľadu sa doba odňatia slobody, ktorú možno uložiť, určuje aritmetickým výpočtom stanoveným lotyšským právom. Jedinou otázkou, o ktorej by mal Zemgales rajona tiesa (Okresný súd Zemgale) rozhodnúť, teda je, či sa má alebo nemá uložiť ďalší trest odňatia slobody, pričom jeho dĺžku stanovuje zákon. Práve z tohto dôvodu vnútroštátny súd predbežne rozhodol, že nie je potrebné odmietnuť odovzdanie SH, keďže trest, ktorý mu bol uložený 19. augusta 2020, nepredstavuje podľa tohto súdu nový trest a nezmenil ani povahu, ani výšku skôr uloženého trestu odňatia slobody.

23 Vnútroštátny súd má však pochybnosti v súvislosti s tým, že hoci vyhliadka na nový trest odňatia slobody súvisela s predchádzajúcimi trestami uloženými SH, ktoré boli zlúčené 27. októbra 2015 do súhrnného trestu, z trestu uloženého 19. augusta 2020 jednoducho nevyplývala pre SH povinnosť vykonať, či už čiastočne alebo v celom rozsahu, trest odňatia slobody, ktorý bol pôvodne stanovený.

24 Za týchto podmienok Supreme Court (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Ak sa žiada o odovzdanie vyžiadanej osoby na účely výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol tejto osobe uložený v dôsledku porušenia podmienok [doplňujúceho] trestu policajného dohľadu, ktorý jej bol uložený skôr, za okolností, keď súd, ktorý tento trest odňatia slobody uložil, disponoval voľnou úvahou na účely rozhodnutia o uložení trestu odňatia slobody (ale v prípade jeho uloženia nedisponoval voľnou úvahou, pokiaľ ide o dĺžku tohto trestu), je konanie, ktoré viedlo k uloženiu tohto trestu odňatia slobody, súčasťou ‚konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia' na účely článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia [2002/584]?

2. Bolo rozhodnutie premeniť [doplňujúci] trest policajného dohľadu na trest odňatia slobody za okolností uvedených v prvej otázke rozhodnutím, ktoré malo za cieľ alebo za následok zmenu povahy a/alebo dĺžky trestu, ktorý bol vyžiadanej osobe uložený skôr, a to konkrétne [doplňujúceho] trestu policajného dohľadu, ktorý bol súčasťou jej predchádzajúceho trestu, takže sa naň vzťahuje výnimka uvedená v bode 77 [rozsudku z 22. decembra 2017, Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026)]?"

Konanie na Súdnom dvore

25 Keďže advokát SH oznámil kancelárii Súdneho dvora, že jeho klient je v súčasnosti vo väzení v Lotyšsku, Súdny dvor rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 26. apríla 2024 zaslal vnútroštátnemu súdu žiadosť o informácie s cieľom zistiť, či je odpoveď na jeho návrh na začatie prejudiciálneho konania ešte stále užitočná na účely rozhodnutia sporu vo veci samej.

26 V odpovedi z 10. mája 2024 vnútroštátny súd potvrdil, že SH bol k tomuto dňu vo väzení v Lotyšsku a že bol odovzdaný lotyšským orgánom na základe výkonu európskeho zatykača zo 17. februára 2021, pričom však uviedol, že keďže SH nebol odovzdaný na základe výkonu predmetného európskeho zatykača, v dôsledku čoho nie je vylúčené, že lotyšské orgány uplatnia na účely dosiahnutia výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol SH uložený na základe predmetného rozhodnutia, mechanizmus súhlasu stanovený v článku 27 rámcového rozhodnutia 2002/584, odpoveď na návrh na začatie prejudiciálneho konania je naďalej užitočná na vyriešenie sporu vo veci samej.

O prejudiciálnych otázkach

27 Svojimi dvoma otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa konanie, na konci ktorého môže vnútroštátny súd z dôvodu nedodržania podmienok spojených s trestom policajného dohľadu, ktorý bol predtým dotknutej osobe uložený ako doplnok k trestu odňatia slobody, nariadiť premenu nevykonanej časti tohto doplňujúceho trestu na trest odňatia slobody, pričom dva dni policajného dohľadu sa počítajú ako jeden deň odňatia slobody.

28 Na úvod treba pripomenúť, že cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584 je – tým, že sa zavedie zjednodušený a efektívny systém odovzdávania osôb odsúdených alebo podozrivých z porušenia trestného zákona – zjednodušiť a zrýchliť súdnu spoluprácu s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Európskou úniou, a to stať sa zónou slobody, bezpečnosti a spravodlivosti na základe vysokého stupňa dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi v súlade so zásadou vzájomného uznávania [rozsudok z 27. mája 2019, PF (Generálna prokuratúra Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, bod 36 a citovaná judikatúra].

29 Na tento účel toto rámcové rozhodnutie vo svojom článku 1 ods. 2 stanovuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia. Okrem prípadov výnimočných okolností teda vykonávajúce súdne orgány môžu odmietnuť vykonať takýto zatykač len v prípadoch nevykonania, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom upravené v tom istom rámcovom rozhodnutí, pričom k odmietnutiu výkonu európskeho zatykača môže dôjsť len v prípade nedodržania jednej z podmienok, ktoré sú v ňom taxatívne vymenované. V dôsledku toho platí, že zatiaľ čo výkon európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. decembra 2023, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Odsúdenie v neprítomnosti), C-396/22, EU:C:2023:1029, bod 36 a citovanú judikatúru].

30 Predovšetkým článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 predstavuje výnimku z pravidla, podľa ktorého musí vykonávajúci súdny orgán odovzdať vyžiadanú osobu členskému štátu pôvodu, a preto sa musí vykladať reštriktívne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. marca 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušenie podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 55].

31 Zo samotného znenia článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s obmedzením osobnej slobody, ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď je z európskeho zatykača zrejmé, že boli splnené podmienky stanovené v písmenách a) až d) tohto ustanovenia (rozsudok zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, bod 38 a citovaná judikatúra). Tento článok 4a tak obmedzuje možnosť odmietnuť vykonať európsky zatykač tým, že presne a jednotne vymenúva podmienky, za ktorých uznanie a výkon rozhodnutia vydaného v konaní, na ktorom sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, nemožno odmietnuť [rozsudok z 23. marca 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušenie podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 49, ako aj citovaná judikatúra].

32 V každom z prípadov uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584 totiž výkon európskeho zatykača nezasahuje do práva dotknutej osoby na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces ani do jej práva na obhajobu, ako sú zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie [pozri najmä rozsudok z 23. marca 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušenie podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 73, ako aj citovanú judikatúru].

33 Cieľom článku 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany a umožniť vykonávajúcemu orgánu odovzdať dotknutú osobu napriek jej neprítomnosti na konaní, v ktorom bola odsúdená, pri plnom dodržaní jej práva na obhajobu (rozsudok zo 17. decembra 2020, Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042 bod 39 a citovaná judikatúra). Konkrétne z článku 1 rámcového rozhodnutia 2009/299 v spojení s jeho odôvodneniami 1 a 15 výslovne vyplýva, že tento článok 4a bol vložený do rámcového rozhodnutia 2002/584 s cieľom chrániť právo obvinenej osoby zúčastniť sa osobne na trestnom konaní vedenom proti nej a zlepšiť vzájomné uznávanie súdnych rozhodnutí medzi členskými štátmi [rozsudok z 23. marca 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušenie podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 50, ako aj citovaná judikatúra].

34 Pred overením existencie jedného z prípadov uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584 však musí vykonávajúci súdny orgán určiť, či čelí situácii, v ktorej sa vyžiadaná osoba osobne nezúčastnila na „konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.

35 Podľa ustálenej judikatúry výraz „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ uvedený v článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 treba chápať ako autonómny pojem práva Únie a vykladať na jej území jednotne, bez ohľadu na kvalifikácie použité v členských štátoch. Uvedený pojem treba chápať tak, že sa ním označuje konanie vedúce k prijatiu súdneho rozhodnutia, ktorým bola osoba, ktorej odovzdanie sa požaduje v rámci výkonu európskeho zatykača, odsúdená s konečnou platnosťou [pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. decembra 2023, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Odsúdenie v neprítomnosti), C-396/22, EU:C:2023:1029, body 26 a 27, ako aj citovanú judikatúru].

36 Súdny dvor rozhodol, že rozhodnutie týkajúce sa výkonu alebo uplatnenia skôr uloženého trestu odňatia slobody nepredstavuje „rozhodnutie“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, s výnimkou prípadu, keď ovplyvňuje rozhodnutie o vine, alebo ak má za cieľ alebo za následok zmenu buď povahy, alebo dĺžky tohto trestu a keď orgán, ktorý rozhodnutie vydal, disponoval v tejto súvislosti voľnou úvahou [rozsudky z 22. decembra 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, body 77 a 88, ako aj z 23. marca 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušenie podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 53].

37 Súdny dvor tak usúdil, že rozhodnutie o zrušení podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu, že dotknutá osoba sa dopustila takého porušenia objektívnej podmienky spojenej s týmto podmienečným odkladom, akým je spáchanie nového trestného činu počas skúšobnej doby, nepredstavuje „rozhodnutie“ v zmysle tohto článku 4a ods. 1, pretože ponecháva trest nezmenený, pokiaľ ide o jeho povahu a výšku. Súdny dvor navyše spresnil, že keďže orgán poverený rozhodovaním o takomto zrušení nemá opätovne preskúmavať podstatu veci, ktorá viedla k odsúdeniu v trestnom konaní, skutočnosť, že tento orgán disponuje voľnou úvahou, nie je relevantná, pokiaľ mu táto voľná úvaha neumožňuje zmeniť výšku alebo povahu trestu odňatia

slobody, ako boli stanovené konečným odsudzujúcim rozhodnutím vyžiadanej osoby [pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. marca 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušenie podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, body 53 a 54, ako aj citovanú judikatúru].

38 Treba uviesť, že takýto výklad článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 je navyše v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [pozri najmä rozsudky ESĽP, 21. októbra 2013, Del Río Prada v. Španielsko, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, bod 89, a ESĽP, 10. novembra 2022, Kupinskyy v. Ukrajina, CE:ECHR:2022:1110JUD000508418, body 47 až 52], podľa ktorej na jednej strane konania týkajúce sa spôsobov výkonu trestov nespadajú do pôsobnosti článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, a na druhej strane opatrenia prijaté súdom po uložení právoplatného trestu alebo počas jeho výkonu možno považovať za „tresty“ v zmysle tohto dohovoru len vtedy, ak môžu viesť k opätovnému vymedzeniu alebo zmene rozsahu pôvodne uloženého trestu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. marca 2023, Minister for Justice and Equality (Zrušenie podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody), C-514/21 a C-515/21, EU:C:2023:235, bod 58].

39 Na účely rozhodnutia o otázke, či sa opatrenie prijaté počas výkonu trestu týka len spôsobov jeho výkonu alebo naopak ovplyvňuje jeho rozsah, je totiž potrebné v každom jednotlivom prípade preskúmať, čo uložený „trest“ v relevantnom období skutočne zahŕňal podľa vnútroštátneho práva, alebo inými slovami, aká bola jeho podstata (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 21. októbra 2013, Del Río Prada v. Španielsko, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, body 85 a 90).

40 V prejednávanej veci sa zdá, že základom vydania predmetného európskeho zatykača bolo predmetné rozhodnutie, ktorým sa doplňujúci trest policajného dohľadu zmenil na trest odňatia slobody. Vnútroštátny súd v tejto súvislosti vychádza z predpokladu, že predmetné rozhodnutie by sa mohlo považovať za také rozhodnutie týkajúce sa výkonu alebo uplatnenia skôr uloženého trestu odňatia slobody, akým je zrušenie podmienečného odkladu výkonu trestu. Takéto rozhodnutie nemusí patriť do pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, keďže jeho cieľom alebo účinkom nie je zmena povahy a/alebo výšky trestu, ktorý bol predtým uložený vyžiadanej osobe, a orgán, ktorý ho vydal, nedisponoval v tejto súvislosti voľnou úvahou.

41 Treba teda overiť, či predmetné rozhodnutie možno kvalifikovať ako „rozhodnutie týkajúce sa výkonu alebo uplatnenia skôr uloženého trestu odňatia slobody“ v zmysle judikatúry citovanej v bodoch 36 a 37 tohto rozsudku, pričom v takom prípade by nepredstavovalo „rozhodnutie“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.

42 V tejto súvislosti z informácií uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania a zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že podľa § 45 ods. 1 lotyšského Trestného zákona predstavuje policajný dohľad doplňujúci trest, ktorý môže súd uložiť osobe, ktorá bola odsúdená na trest odňatia slobody, na účely jej ponechania pod dohľadom po jej prepustení, pričom táto osoba je potom povinná podriadiť sa podmienkam stanoveným policajným orgánom. V súlade s § 45 ods. 2 tohto zákona možno tento doplňujúci trest uložiť len osobe, ktorá bola odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní najmenej jedného roka a najviac troch rokov. Podľa § 45 ods. 3 uvedeného zákona možno dĺžku trvania policajného dohľadu skrátiť alebo tento dohľad zrušiť na žiadosť správnej komisie väzenského zariadenia alebo policajného orgánu. Ustanovenie § 45 ods. 4 toho istého zákona stanovuje, že ak odsúdená osoba počas výkonu takéhoto doplňujúceho trestu spáchala trestný čin, súd nahradí nevykonanú dobu doplňujúceho trestu odňatím slobody a určí konečný trest v súlade s ustanoveniami lotyšského Trestného zákona.

43 Podľa § 45 ods. 5 a 6 lotyšského Trestného zákona, ak osoba, ktorá vykonáva svoj doplňujúci trest policajného dohľadu, „nekonaním v dobrej viere“ porušila podmienky tohto dohľadu – t. j. ak jej bola v priebehu jedného roka dvakrát uložená správna sankcia – súd jej môže okrem správnej pokuty nariadiť na žiadosť policajného orgánu aj premenu zostávajúcej dĺžky trestu policajného dohľadu na trest odňatia slobody na obdobie rovnajúce sa polovici počtu dní nevykonaného trestu policajného dohľadu. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že práve tieto ustanovenia boli uplatnené vo veci samej.

44 Z toho vyplýva, že lotyšské právo zrejme rozlišuje medzi rozhodnutím, ktorým sa ukladá trest odňatia slobody, a rozhodnutím o policajnom dohľade, čo však prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, pričom toto posledné uvedené rozhodnutie zahŕňa vo svojej podstate vždy doplňujúci trest k trestu odňatia slobody. V prejednávanej veci bol SH predtým odsúdený na trest odňatia slobody spolu s doplňujúcim trestom policajného dohľadu, takže po výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený, sa naň začal uplatňovať trest policajného dohľadu. V dôsledku toho sa predmetné rozhodnutie, ktorým sa SH ukladá trest odňatia slobody vypočítaný tak, že dva dni trestu policajného dohľad, ktorý mal ešte vykonať, sa počítajú ako jeden deň trestu odňatia slobody, netýka výkonu alebo uplatňovania skôr uloženého trestu odňatia slobody v zmysle judikatúry uvedenej v bodoch 35 a 36 tohto rozsudku, ale ako také predstavuje nové rozhodnutie ukladajúce trest odňatia slobody, ktorý SH nebol zatiaľ uložený.

45 Situácia, o ktorú ide vo veci samej, sa teda odlišuje od zrušenia odkladu výkonu trestu odňatia slobody, keďže v tomto poslednom uvedenom prípade je trest odňatia slobody od začiatku podmienečne odložený, takže jeho zrušenie len umožňuje výkon skôr uloženého trestu odňatia slobody.

46 Toto konštatovanie potvrdzuje skutočnosť, že v súlade s relevantnými ustanoveniami lotyšského práva uvedenými v bodoch 42 a 43 tohto rozsudku sa nezdá, že by toto právo stanovovalo mechanizmus automatickej premeny trestu policajného dohľadu na trest odňatia slobody, ak dotknutá osoba poruší podmienky tohto dohľadu. Súd totiž disponuje mierou voľnej úvahy, aby na žiadosť policajného orgánu rozhodol o premene doplňujúceho trestu policajného dohľadu, ktorý ešte nebol vykonaný, na trest odňatia slobody, čo znamená, že táto premena nie je automatická.

47 Okrem toho, ako zdôraznil generálny advokát v bode 65 svojich návrhov, účelom trestu odňatia slobody prípadne uloženého v dôsledku nedodržania podmienok doplňujúceho trestu nie je potrestať pôvodný trestný čin, za ktorý bol ako doplňujúci trest uložený trest policajného dohľadu, ale konkrétne porušenia podmienok, ktoré boli spojené s týmto posledným uvedeným trestom. Uvedený súd tak musí po preskúmaní situácie tejto osoby rozhodnúť, či tieto porušenia odôvodňujú premenu opatrenia spočívajúceho v policajnom dohľade na trest odňatia slobody.

48 V dôsledku toho rozhodnutie, ktorým sa ukladá trest odňatia slobody namiesto doplňujúceho trestu policajného dohľadu, nepredstavuje rozhodnutie týkajúce sa výkonu alebo uplatnenia skôr uloženého trestu odňatia slobody, ale treba ho považovať za rozhodnutie ukladajúce nový trest odňatia slobody, ktorého povaha je odlišná od povahy trestu, ktorý bol pôvodne uložený.

49 Takéto rozhodnutie treba kvalifikovať ako „rozhodnutie“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 a konanie, na konci ktorého bolo prijaté, treba v súlade s judikatúrou Súdneho dvora citovanou v bode 35 tohto rozsudku považovať za spadajúce pod pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle tohto ustanovenia.

50 Ako totiž uviedol generálny advokát v bodoch 82 a 83 svojich návrhov, na účely kvalifikácie „konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 je dôležité, aby konanie týkajúce sa premeny trestu mohlo viesť k pozbaveniu osobnej slobody, ktoré, hoci bolo predvídateľné v prípade nedodržania podmienok, s ktorými bol spojený trest policajného dohľadu, nebolo ako také súčasťou pôvodného trestu, a teda vyžadovalo uloženie nového trestu, ktorým sa nahrádza prvý trest.

51 Treba dodať, ako zdôraznil generálny advokát v bode 81 svojich návrhov, že dotknutá osoba musí mať v štádiu konania, ktorého predmetom je rozhodnutie o prípadnej premene doplňujúceho trestu policajného dohľadu na trest odňatia slobody, možnosť v celom rozsahu uplatniť svoje právo na obhajobu, aby mohla účinne uviesť svoje tvrdenia a ovplyvniť tak konečné rozhodnutie, ktoré môže viesť k odňatiu jej osobnej slobody. Táto osoba musí mať najmä možnosť uviesť skutkové a právne okolnosti, ktoré by mohli viesť príslušný súd k rozhodnutiu, že k takejto premene trestu nepristúpi.

52 Vnútroštátnemu súdu ďalej prináleží overiť, či situácia, o ktorú ide vo veci samej, zodpovedá jednej z okolností uvedených v článku 4a ods. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutia 2002/584. V prípade kladnej odpovede by bol írsky vykonávajúci súdny orgán povinný súhlasiť s odovzdaním SH lotyšským orgánom.

53 Keďže však SH už bol odovzdaný lotyšským orgánom na základe iného európskeho zatykača, než je predmetný európsky zatykač, bude potrebné, ako uviedol samotný vnútroštátny súd vo svojej odpovedi na žiadosť o informácie, ktorú mu zaslal Súdny dvor, využiť na účely výkonu trestu odňatia slobody uloženého predmetným rozhodnutím mechanizmus súhlasu stanovený v článku 27 rámcového rozhodnutia 2002/584.

54 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba odpovedať na položené otázky tak, že článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa konanie, na konci ktorého môže vnútroštátny súd z dôvodu nedodržania podmienok spojených s trestom policajného dohľadu, ktorý bol predtým dotknutej osobe uložený ako doplnok k trestu odňatia slobody, nariadiť premenu nevykonanej časti tohto doplňujúceho trestu na trest odňatia slobody, pričom dva dni policajného dohľadu sa počítajú ako jeden deň odňatia slobody.

O trovách

55 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

pojem „konanie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“ v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa konanie, na konci ktorého môže vnútroštátny súd z dôvodu nedodržania podmienok spojených s trestom policajného dohľadu, ktorý bol predtým dotknutej osobe uložený ako doplnok k trestu odňatia slobody, nariadiť premenu nevykonanej časti tohto doplňujúceho trestu na trest odňatia slobody, pričom dva dni policajného dohľadu sa počítajú ako jeden deň odňatia slobody.

Podpisy